

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:356, 22 Haziran 1988

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

V

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda, beşinci bölümünü yayınlıyoruz.

Menşevik yönetim, ideolojik savaşım diye bir kavram taşıyamıyordu. Partimizin tarihinde, merkeze karşı farklı bir görüş çıktığında, hep karalama yöntemi uygulanmıştı. Farklı görüş taşıyanlara, başta ajan, polis olmak üzere, çeşitli sıfatlar sıralanmıştı. Ve bu yöntemle büyük ölçüde "başarı" da sağlanmıştı. Şu anlamda bir başarı:

İşçi sınıfının gelişmesi, doğru görüşlere güçlü bir taban oluşturabilecek düzeyde değilken partide çıkan farklı görüşler, başlangıç noktaları ne kadar doğru olursa olsun, toplumsal dayanıksızlığın zaafalarını içlerinde taşımışlar. Bu nedenle, bu görüşleri savunanlar, kendilerine karşı sıralanan sıfatları duyunca, rotadan çıkmış, kendileri de yanlışla savrulmuşlar. Bir kez yanlışla savrulduktan sonra, karşı taraf için gerisi kolay. Artık koz olarak kullanılıp, "sergilenecek" yanlışlar gerçekten de vardır.

Arada ne kadar kopukluk olursa olsun, böyle bir tarihsel geçmişin mirasçısı olan menşevik yönetim, bize karşı da aynı yöntemi uyguluyordu. Ancak Türkiye değişmişti, işçi sınıfı gelişmişti ve bunlarla bağlı olarak, bizim hareketimiz de, bir dizi karalama, bir dizi dedikoduyla rotadan çıkıp savrulacak düzeyin çoktan

ötesine geçmişti. Bu durum, menşevik yönetime, ideolojik savaşım gerekliliğini dayatmaya başladı:

"...Parti içinde hızlı bir tasfiye kampanyası başlatıldı. Nedense bir süre sonra, sorunun bir ideolojik yönü de olması gerektiği hatırlanıp (!), o dönem Politbüro üyesi olanlar kitaba karşı yazılı eleştirilerini hazırladılarsa da, ortaya bir ürün çıkmadı. Yazılan şeyler yazanları bile tatmin etmedi. Bu kez başka yoldaşlara görev verildi. Yoldaşlarımızın görev ve ilişkilerinden yararlanarak, dışarıdan yardım istedik. Kitaba karşı bir broşür yayınlamağımızı tüm parti örgütüne ilan ettik. Ama bu broşürü ortaya çıkartamadık. Bu arada örgütsel tasfiyeler tabii sürdü." (H.Erdal, *TKP'mizi Yükseltelim*, s.25-26).

İşte bu süreç içinde, *İşçinin Sesi*'nin 6 Aralık 1979 tarihli 113-114. sayısında, "tarihsiz ve talihsiz MK bildirisi" başlığıyla yayınladığımız bildiri elden ele dolaşmaya başladı. Bu bildiriye, bu sayfalarımızda da bastık.

Bu bildirinin kendi başlığı, "sol oportünist, fraksiyoncu akımla ideolojik-politik savaşın ilk çerçevesi"dir, ama bundan sonra başka bir çerçevesi de olmadı. Bu bildiride iki noktaya

dikkat çekeceğiz:

Biri, son maddesindeki, "sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikasıyla Türkiye'deki sınıf savaşımının diyalektik birliğini atlama" suçlamasıdır. Bunun Türkçesi şudur ki, Sovyetler, Türkiye'de devrimin, kendi barış siyasetine ters kaçığını düşünürse, devrimci durumun varlığını yadsımak gerekir. İşte devrimci durum, tam da bu nedenle birden yadsınmaya başlamıştır.

İkincisi de, 8. maddedeki, fraksiyonculuk suçlamasıdır. Yalnızca fraksiyonculuk yapmıyormuşuz, hem de komünist partisinde kanatların olabileceğini yayıyormuşuz!

Bu sayfalarımızda, Yürükoğlu yoldaşımızın yeniden bastığımız yazıları, bu açıdan durumu çok güzel yansıtıyor. Yoldaşımız hem menşeviklerin kendi fraksiyonculuklarını sergilemiş, hem de, bize, neden önceden gizlice örgütlenmeden çıkış yaptınız diye "eleştiri" yöneltenleri yanıtlarken, bizim tutumumuzu net bir biçimde açıklamıştır.

Yürükoğlu yoldaşımızın bu sayımızda seçtiğimiz yazılarında, ayrıca, vurgulamak istediğimiz birkaç önemli nokta var:

Biri, Türkiye'de kadroların deşifre olmuşluğuyla, kadrolar arasında opor-

tünizmin güçlenmesinin birbiriyle denli bağlı oluşudur. "Geleceği TKP'miz kursun" yazısında bu fikir işlenmiş.

İkincisi, "geleceği TKP'miz kursun" ve "ideolojik savaşımı geliştirmeliyiz" başlıklı yazılarda, partide oportünizmin iç dengesine ve likidatörlüğe ilişkin olarak söylenenlerdir.

Partimizin tarihinde ilk kez, kişiliklerle uğraşmayan, karalamalara karalamalarla yanıt vermeyen, doğru fikirleri savunan ve de savrulmayan bir muhalefetin çıkması, yine partimizin tarihinde ilk kez, muhalefetin değil yönetimin savrulmasını, oportünizmin dengesinin bozulmasını getirmiştir.

Yoldaşımızın dediği gibi, ideolojik savaşıma likidasyonla yanıt veren oportünizmin iç dengesi, bir daha düzelmemecesine bozulmuştur. Yıllar sonra bunun doğruluğunu bugün ne kadar iyi görebiliyoruz. Bir noktada duramadılar, yuvarlandılar ve açıktan likidasyona başvurdular.

Üçüncüsü de, "toplumsal gelişmeler ve savaşımımızın anlamı" başlıklı yazıda, savaşımımızın anlamını ve hareketimizin o günkü durumunu koyuştur.

(Sürecek)

İşçinin Sesi'nin 6 Aralık 1979 tarihli 113-114. sayısından:

Geleceği TKP'miz kursun

R. Yürükoğlu

Yoldaşlar, bu yazıda iki konu üstünde duracağız. Birincisi, TKP'nin garip "gizliliği" sonucunda kaçınılmaz olarak ortaya çıkan bur-

juvaziyle uzlaşma olgusu. İkincisi, TKP'deki hizipler ve açık savaşın zorunluluğu. Bu iki konu, kendi içlerinde belirli bir bağımsızlık taşısa da, yine birbirleriyle çok yakından bağlıdırlar.

TKP'nin garip "gizliliği". Biliyoruz ki, gizlilik kafayı kuma gömme, yığınlardan gizlenme değildir. Gizli çalışan parti, polise karşı gizlidir, halka karşı eylemiyle ortadadır. Ama gizli partinin, yönetim kadroları polise karşı

gerçekten gizlidir. Ya bizde öyle midir? Bırakın TKP'nin üyelerini (onlar gerçekten daha gizlidir!), Türkiye'deki yönetim kadrosu gizli değil deşifredir. Uzun yıllardır böyledir. Herkes, yalnız TKP'liler değil, tüm öteki siyasal

hareketler, TKP'nin Türkiye'deki yöneticilerini ad ad sayıyor. Bu durumda bu yoldaşları burjuvazinin ve polislin bilmediğini düşünmek safdillik olur. Bu söylediklerimiz kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir.

Burjuvazi, polis, 1973'ten bu yana Türkiye'deki TKP'ye, özellikle onun yönetim kadrosuna karşı kapsamlı bir ezme hareketine girişmediyse bunun çeşitli ülke içi (siyasal güçler dengesi, ortamın olgunlaşmasını bekleme vb.), uluslararası ve ancak gizli servislerin bilebileceği "polisliye" nedenleri vardır. Bu da kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir.

Ote yandan, kadrolarımız da deşifre olduklarını *biliyorlar*, ya da daha az pişmişlerse en azından *hissediyorlar*. İşte konunun bizi ilgilendiren yanı asıl buradan sonra başlıyor. Gizlilik bir komünist partisi için neden gereklidir? Neden burjuva toplumunda bir komünist partisi *her zaman*, en özgür koşullarda bile, *temel* olarak gizlidir, ya da gizli olmalıdır? Çünkü burjuvaziyi yıkmak isteyen hiçbir hareket, onun demokrasisine güvenemez. Çünkü, açık çalışma, devrimin kargaşa dönemi dışında, *her zaman* burjuvaziyle *uyuşma*, uzlaşma anlamına gelir. En "özgür", en demokratik ülkelerde bile komünist partilerinin açık çalışma yoluyla yapamayacakları işler vardır. Örneğin, ordu içinde örgütlenmek hiçbir ülkede açık çalışma ortamında yer almayan bir özgürlüktür. Bu nedenle açık çalışan pek çok Avrupa komünist partisi, ordu içinde örgütlenmeyi bir yana bırakmış ve bu konuyu da burjuvaziye verdiği öteki ödünlerin yanına eklemiştir. Pek çok gerçek komünist partisi ise ordu içinde örgütlenmeyi yine *gizli* olarak yürütmektedir.

Açık çalışan bir parti, "yasalar"ın dışına çıkmadığı sürece kara saldırıya karşı gizli çalışan bir partiden bir ölçüde daha fazla güvenlidir. Oysa en kötü durum, hem gizli olup, hem deşifre olmuş partiler için söz konusudur. Böyle durumda top çok daha ağırlıklı biçimde öteki takımdadır. Topa vurmak, vuracağı anı ve yeri seçmekte öteki takım daha geniş söz sahibidir.

İşte böyle durumlarda — Leninizmi ödünsüz uygulamak, deşifre olduğunu *bilen* ya da en azından *hisseden* yönetim kadroları için gerçekten zordur. Bu iş, hele torbasında 3-5 yıllık, onun da çoğu legal örgütlerde edinilmiş birikimi taşıyan bir yönetim kadrosu için çok çok daha zordur. Bunları söylerken kimseyi küçümsemiyoruz, buna hakkımız yok. Toplumsal bir gerçeği soğukkanlı değerlendirmeye çalışıyoruz.

Gizli bir partinin deşifre yönetim kadrosunun, ülkede devrimci durum vardır; ona göre örgütlenelim; can güvenliği komiteleri kuralım; halkımız faşist katillere karşı silahlanmalıdır; ülkenin içine girdiği açmaz ya kara şiddetle, ya devrimci şiddetle çözülecektir, devrim kaçınılmaz olarak iç savaş içinden yürüyecektir yollu ülkemizin bugününü belirleyen Lenininci gerçekleri *propaganda etmesi* (ayaklanmaya başlama çağrısı yapmakla suçlamasınlar diye altını çizdik!) çok zordur. Gizli bir partinin deşifre yönetim kadrosunun, tüm bunların tersini söylemesi, tekel-dışı burjuvaziye yağlaması, devrim hedefini geri çekmesi, açıkçası burjuvaziyle uyuşması çok daha kolaydır ve deşifreliğin sürekli olarak ittiği bir yoldur. Birinci yol sapına dek Bolşev-

vikler ister. İkinci yol her az gelişmiş kadronun kaçınılmaz olarak savrulacağı yoldur. TKP'nin yönetim kadrosu, bu ikinci çeşitten olduğunu kanıtlamıştır.

Dolayısıyla bugün Türkiye'de TKP'nin yönetim kadrosuyla burjuvazi arasında bir uyuşma, bir *uzlaşma* (burjuvazi açısından ne denli güvenilmez ve geçici olursa olsun) ortaya çıkmıştır. Bu kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir.

Bizim oportünistlerimiz o denli insanlık onurundan yoksun davranıyorlar ki burada bir noktayı *özellikle* vurgulamamız gerekiyor. Sözü ettiğimiz uzlaşma, oportünist hareketin geneli açısından nesnel, toplumsal bir gelişmedir. Uzlaşılar derken, gittiler burjuvaziyle, servisleriyle görüştüler, uzlaşılar demek istemiyoruz. Hiç kimseyi öznal olarak burjuvaziye bağlanmakla suçlamıyoruz. Nesnel, toplumsal bir olgudan, siyasal konularından söz ediyoruz.

Sözü ettiğimiz uzlaşma, oportünist hareketin geneli açısından *nesnel* bir gelişmedir. Oysa burjuvazi ve onun iğrenç servisleri açısından durum biraz daha farklıdır. Örneğin, TKP içindeki kavgaanın açığa çıktığı 1979 yaz aylarında burjuvazi bu "bölünme"yi sevinçle karşıladı. TKP'nin "bölünme"si iyi idi. Sanırsız bu nedenle, *İşçinin Sesi* postalarını, yoldaşlarımızın yurttaki çalışmalarını engellemediler. Ama toz duman yatışmaya başladığında farkettiler ki Leninciler TKP'yi bölen, sonra da sönüp gidecek bir kalabalık değildir. Burjuvaziye kan kusturacak, işçi ve komünist hareketin birliğini sağlayacak asıl "tehlike"dir. O zaman tutum değiştirdiler. Pek çok

kentte kapı kapı dolaşıp adres saptaması yapıyorlar. Pek çok kentte Bolşeviklere karşı "faili meçhul" kanlı saldırılar peşpeşi ardına akmaya başladı. Posta çok büyük oranda engelleniyor. Saldırının ana yönü Lenincilere dönüyor. Ama kısa zamanda Lenincilerin bu kara saldırıya karşı tebdirler alabilecek güçte olduğu görülecektir.

Burjuvazinin öznal siyaset değişikliğinin en son ve en acı örneği Talip Öztürk Yoldaşın öldürülmesidir. Talip Öztürk Yoldaş, kısa ve anlaşılır bir tereddütten sonra saflarda yerini alan bir Leninciydi. Gerçek bir halk kahramanıydı. Leninci hareket Talip Yoldaşın ölüsünü yerde bırakırsa namussuzdur!

B Bu yazıda üstünde duracağımız ikinci konu, TKP'de hizipler ve açık savaşım zorunluluğudur. Oportünistler, parti disiplinini bozmadan açık ideolojik savaşım verdiği için *İşçinin Sesi* hareketini bölücülükle, fraksiyonculukla suçluyorlar. Sonra da, isteyen istediği fikri savunmakta özgürdür ama parti de uyuşmadığı görüşleri savunanları atmakta özgürdür diyorlar.

Biz fraksiyoncu, bölücü değiliz. Partinin uyuşmadığı görüşleri atma özgürlüğü vardır. Bunu da yadsımayoruz. Bizim dediğimiz, parti, tüm örgütlerinde özgür biçimde farklı görüşleri tartışıp değerlendirmelidir. Tüm parti örgütleri Lenincilerin ne dediğini *önce* hiçbir kısıtlamaya, yasağa uğramadan öğrenmeli, sonra tartışıp karara varmalıdır. *Sonra*, yerel örgütlerin *seçeceği delegelerle* (Politik Büronun çağıracağı adlarla

değil) düzmece değil gerçek bir KONGRE TOPLANMALIDIR! Bu kongrede Lenincilerin görüşlerini açıklamaları için eşit şans tanınmalıdır. Kongre onların arkasından konuşup "lanetleyen" bir hain oyunu olmamalıdır. Tüzüğe uyulacaksa, ve de Lenincileri silme ya da büyük ağırlıkla destekleyen çok örgüt olduğuna göre, Lenincilerin katılmayacağı, özgür bir tartışmanın yürümeyeceği bir kongre TOPLANAMAZ! Tüzüğü en burjuvaca çiğneyerek Politik Büro kararıyla(!) Merkez Komiteden çıkarılan Merkez Komitesi üyelerinin (bir Merkez Komite üyesini ancak Merkez Komitesi Plenumu MK üyelüğünden çıkarabilir, o durumda da o MK üyesinin çıkarılışının kongreye sunulması gereği ve onun da kendini kongrede savunması hakkı vardır) (bunlar yapılmadan Politik Büro kararıyla "çıkarılan" üye MK üyesidir, öyle görev görmektedir) katılmayacağı bir kongre TOPLANAMAZ!

İşte bizim konumuz böyledir. Buna karşılık, bir yoldaşımızın yazdığı gibi, devrimci durum değil, devrim anı değil, devrim süreci değil, telaş durumu — telaş anı da değil, *telaş süreci* yaşayan oportünistler ne yapıyor? Yukarıda söylediklerimizin hiçbirini yapmadan, "anahtar bendedir", "dağdan gelen bağdakini kovalamaz" diyerek Lenincileri tasfiye ediyor. Yığın örgütlerinde, seçimle işbaşına gelmiş yönetim kurullarına işten el çektiyor. Ne hakla? Yoldaşlarımızı, *İşçinin Sesi'ni savunuyor diye örgütlerden atarak polise ihbar* ediyor, servislerin eline atıyor.

Bunun adı demokratik merkeziyetçilik, parti disiplini değil "LİKİ-

İşçinin Sesi'nin 6 Aralık 1979 tarihli 113-114. sayısında sergilenen:

Tarihsiz ve talihsiz MK bildirisi

"Sol oportünist Fraksiyoncu Akımla İdeolojik-Politik Savaşın İlk Çerçevesi:

Söz konusu akım, küçük burjuva, "sol" oportünist, serüvenci, milliyetçi bir akımdır. Bu akımın yandaşları parti düşmanı bir fraksiyon oluşturmuş ve şimdiden egemen güçlerin aracı durumuna gelmişlerdir.

Bu akım, objektif gerçekleri, subjektivist bir yaklaşımla çarpıtıyor. Bu yaklaşım, pratik tutumda voluntarizme, politikada serüvenciliğe gidiyor. Dogmatik ve eklektik bir yöntem kullanıyor. Marksizm-Leninizmin tek tezlerini tarihsel olmayan bir anlayışla alıp kullanıyor. Çarpıtıyor. Sonuçta sözde devrimci, özünde "sol" sekter, anti-Leninci konumlara dönüyor. Başka "sol" akımlarla (Maoculuk, anarşizm, Troçkizm gibi) bazı ortak özellikler gösteriyor.

1. Devrimci durum saptaması yanlıştır. Devrimci durumun özelliklerinin diyalektik bütünlüğü gözardı ediliyor. Devrimci durumun ana göstergesi olan yığın eylemliliğinin yerine faşist, terörist saldırıları geçiriyor. Devrimci durum analizinde dış politik etkenleri hesaba katmıyor. Devrimci duruma yol açabilecek bugünkü ortamı devrimci durumun yerine koyuyor. Bu ortamın görevlerini, devrimci durumun görevleriyle karıştırıyor.

Devrimci durumun ortaya çıkmasında, subjektif faktörün belirleyici değil ama, önemli bir faktör olduğu gözardı edilmemelidir. Öte yandan "sol" oportünist, fraksiyoncu akımın

yaptığı gibi, subjektif faktör, yalnız partiye indirgenmemelidir.

2. Faşizm tehlikesini çözümlemesi yanlıştır. Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizmin kaynağı yalnız iç etkenler değil, özellikle emperyalizmedir. Faşizm tehlikesinin her zaman devrimci durumun bir parçası olduğu görüşü yanlıştır. Sonra, Türkiye'de kapitalizmin gelişme düzeyi abartılıyor. Devlet tekel kapitalizminin sistem olarak egemen olduğu varsayımı öne sürülüyor.

3. Yapısal ikilem olarak ileri sürülen "ya faşizm ya devrim" sloganı yanlıştır. Faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve geriletilmesi gözardı ediliyor.

4. Bu küçük burjuva akım, işçi sınıfına, halkımıza güvenmiyor. Öğrenci gençlik, aydın kesimi temel güç görüyor.

5. TKP ile TİP ve TSİP arasındaki eylem birliğinin zorunluluğunu yadsıyor. İdeolojik savaş maskesi altında eylem birliği politikasına saldırıyor. "Sol" sekter bir tutum alıyor.

6. Sınıfsal bağışıklığı politik güçler arasındaki eylem ve cephe birliğinin karşısına koyuyor. İkincisini tümünden yadsıyor. Orta katmanlarla, ulusal, tekelci olmayan burjuvazi ile eylem ve cephe birliği olasılığını görmüyor. Böylelikle bağışıklık, cephe sorununu daraltıyor, ya da atıyor.

7. Öncüyü, yığınlardan kopuk savaşa sürmek görüşünü savunuyor. Can güvenliği komitelerini çarpıtıyor, serüvenciliğe yol açıyor. Provokas-

yonlara ortam hazırlıyor.

Fraksiyoncu akımın çıkışı, zor bir dönemde partiye yönelen hıyanet saldırısıdır. Eleştiri özgürlüğü adı altında parti birliğine saldırıyor. İdeolojik birlikle örgütsel birliğin ayrılmazlığını yadsıyor. Komünist partisinde kanatların olabileceği görüşünü yayıyor. Parti disiplini konusunda Lenin'in belli koşullarda ileri sürdüğü görüşleri somut koşullardan soyutluyor, parti disiplinine karşı kullanıyor.

9. Sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikasıyla Türkiye'deki sınıf savaşının diyalektik birliğini atlıyor. Sözde proletarya enternasyonalizmine bağlı görünüp, üstü örtülü biçimde SBKP'ye saldırıyor. Dünya komünist hareketinin Marksizm-Leninizmi geliştirici kolektif katkılarını yadsıyor. Lenin'i günümüz dünya komünist hareketinin ortak strateji ve taktiklerinin karşısına çıkarıyor. Komünist hareketin geçmişinde ileri sürülen ve yanlışlığı ortaya konan görüşleri savunuyor. Sovyetler Birliği'nin öncü rolünün değişebileceğini, devrimci merkezin kayması formülü ile vurgulayarak öne sürüyor.

Uluslararası komünist hareketin sorunlarına ayrılıkları derinleştirici, birliğe hizmet etmeyen bir yaklaşım eğiliyor. Bu tutumla, Avrupa komünizmi gibi revizyonist eğilimlerle ilkesel ideolojik savaşı da zorlaştırıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci potansiyelini küçümsüyor.

DATÖRLÜK”tür. Onların da konumu böyledir.

Onlar, geniş bir cephe halinde gerçek fraksiyonculardır. Onlar, partinin çıkarını değil, kişisel hırslarını başa almış gerçek bölücülerdir.

Onların ne denli burjuva siyasetinin etkisi altında olduklarının, ne denli fraksiyoncu ve bölücü olduklarının bir başka kanıtı da onların *kendi içlerindeki* ilişkileridir. Leninciler kişilerle uğraşmadan açık bir ideolojik savaşım yürütüyorlar. Buna fraksiyonculuk diyen oportünist-ortacı yelpazesi ne yapıyor? Kendi içinde, bin çeşit Bizans oyunuyla, *entriзмle*, el altından fraksiyonlar örgütleyip, fraksiyon savaşı yürütüyor.

Örnek mi? Verelim. Oportünist-ortacı yelpazesi ana olarak oportünist ve ortacı olmak üzere ikiye ayrılıyor

ama bu çok genel bir ayrımdır. Anlayış kolaylığı için. Yoksa hem bu iki ana kolun birbirine karşı konumu çok görecelidir (bakıyorsunuz oportünist dediğimiz kesim bir gün bayağı devrimci kesiliyor, demagojik militan oluyor, ortacı dediğimiz kesim bir gün en aşırı oportünist görüşü savunuyor), hem de bu iki ana kol *çeşitli* fraksiyonlara bölüktür. Bu “cephe”-de demagojik militanlığın, deniz anası kıvraklığının baş temsilcilerinden *partizan fraksiyonu* vardır. Bu cephede H. Erdal’ın başını çektiği ve hızla eriyen bir başka *ortacı fraksiyon* vardır. Bu cephede *GSB fraksiyonu* vardır. Bu cephede oportünizmin en köklü temsilcisi Ahmet Saydan fraksiyonu vardır. Bu cephede, sola en yakın, dolayısıyla militanların kafasını karıştırma yönünden en tehlikeli ama en zayıf olan *“eski İngiltere ekibi”*

fraksiyonu vardır. (Sola en yakın olmaları da İTİB eğitimlerinde bazı şeyleri anlayabilmelerinden geliyor herhalde!).

Şimdi soralım, *İşçinin Sesi* hareketinin pırıl pırıl, namuslu, açık ideolojik savaşımı mı fraksiyonculuk, bölücülük? Yoksa bu “illegal” fraksiyonların, teorik görüşlerini, aralarındaki farklılıkları açıkça ortaya koymadan el altından yürüttükleri çekişme mi fraksiyonculuk, bölücülük? Evet, onların yaptığı fraksiyonculuk, bölücülük; likidatörlüktür.

Bu fraksiyonlar partimize kapı-kulluğu, hile, yalan getiriyorlar. Bu fraksiyonlar PARTİMİZİ ÇÜRÜTÜ-YORLAR.

Yoldaşlar, bunlara bugüne dek oportünist, kuyrukçu, pasifist, menşevik v.b. dedik. Doğru ama

yetersiz. Bundan sonra bu yelpazeye “likidatörler” diyeceğiz. Partimizdeki ayrım likidatör-komünist ayrımdır.

Gördüğünüz gibi, yazımızda değindiğimiz iki oluşum birbirini tamamlayan, birbirini destekleyen, biri ötekine değişen, biri birinin yerine geçen *aynı olgunun* iki yönüdür. Gizli TKP’nin deşifre yönetime sahipliği sonucunda ortaya çıkan burjuvaziyle uyuşma olgusuyla, çeşitli “illegal” fraksiyonlar eliyle partimizi çürütme-leri tek bir oluşumdur.

Komünistler, Leninciler, devrimi gerçekten isteyen yiğitler! Durmayın! Partimizi burjuvazinin eklentisi yapacak bu tehlikeye karşı elele, gönül gönüle çarpışalım! Kavgada yanındakine güven duygusu, yoldaşlık duyguları, yüce komünizmin gelenekleri yine canlansın! GELECEĞİ TKP’-MİZ KURSUN!

İşçinin Sesi’nin 2 Ocak 1980 tarihli 117-118, sayısından:

İdeolojik savaşımı g liştirmeliyiz

R. Yürükoğlu

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin 2. Kongresinde yaptığı bir konuşmada Plehanof, Lenin’i desteklerken şöyle diyor: “Bana İncil’i verin ve bırakın oradan bir cümle alayım, size göstereceğim ki bunu yazan asılmalıdır.” Tam da bizim oportünistlerimiz için söylenmiş. Yapabildikleri budur, yapabilecekleri de bu olacaktır.

Radyo bağıyor. “Yürükoğlu, anti-TKP olduğunu ilan etti!” Nerede, nasıl? Bir okuyucumuz, biz oportünizme karşı olduğumuz için anti-TKP’yiz, TKP’ye değil, oportünizme karşıyız demiş. Biz de bunu her görüşe yer verdiğimiz açıkça belirttiğimiz mektuplar köşesinde basmışız.

Zaradof’un görüşlerini çarpıtmışız! Neden? Zaradof’un devrimci durumun göstergesi olarak değerlendirdiği toplumsal anarşiyi sokaktaki teröre eşitlemişiz! (*Savaş Yolu*)

Türkiye Kürdistanı iç sömürgeci diyerek, Türkiye proletaryasının ayrı partilerde örgütlenmesini öneriyormuşuz!

Görüldüğü gibi oportünistlere karşı “ideolojik savaşım” vermek pek kolay değil. Bir oportünist kuyuya taş atmış, bin Leninci zor çıkarmış işi. Ama sürdüreceğiz. Tüm kalpazanlıklarına usanmadan yanıt vereceğiz. Hiç sanılmasın ki bu kısır bir çekişmedir. Hayır, kesinlikle değil. Bugün Türkiye işçi ve devrim hareketinin önündeki *en büyük* engel TKP’nin bu oportünist, likidatör yelpazesidir.

Gerici bir iktidar başa gelmiş, tekelli burjuvazinin devrimci durumda niyetleneceği tek yola açılıyor. Çeşit çeşit gerici yasalarla devleti devrimci sınıflara karşı güçlendirmeye çalışıyor. Tam savaşım günü gelmiş, likidatörler Lenincileri “kalkan” olarak kullanıp, yığınların, militanların dikkatini “*iktidarsızlıklarından*” başka yana çekmeye çalışıyorlar. Bu gerici iktidara, azıtan faşist saldırıya karşı ne öneriyorlar? Ne yapacağız, ne yapıyoruz? Militanlara hangi *somut* hedefi gösteriyorlar?

Gösterdikleri somut hedef Lenincilerdir! “Ulusal burjuvazi”nin güvenilir bağlaşıkları için bu şaşırtıcı değildir. Ankara’da örgütlenen “tasfiye” ettikleri Lenincilerin sayısı 150’yi geçti.

Bandırma’da örgütlerin kapısına kilit vurdular. İzmir’de açık ideolojik tartışma yerine saldırıyı yeğliyorlar.

Yoldaşlar, TKP içindeki oportünizme *TKP içinde* hesaplaşma öyle görünüyor ki uzunca bir süreyi kapsayacaktır. Yurdun dört bir yanından gelen bilgiler, bu hesaplaşmanın giderek kızıştığını gösteriyor. Lenincilerin ilerlemesi, zıplamalar biçiminde, yani belirli bir bölgede büyük bir atılım, sonra yurt çapında kısa bir durulma ve kazanımları kalıcılaştırma, ardından bir başka bölgede yeni bir atılım biçiminde gelişiyor. Ankara, Gaziantep-Hatay, Balıkesir-Bandırma olaylarıyla noktalanan gelişim böyle oldu. Şimdi İzmir öne atıldı. Ege ayaklandı. Bunu hiç aralıksız İstanbul’un izleyeceğini söyleyebiliriz. Tüm göstergeler bu yöne işaret ediyor.

Ne var ki yetersizliklerimizi görmeliyiz. Bu sıçramalı ama giderek hızlanan gelişme, büyük ölçüde nesnel koşulların zorlamasıyla gerçekleşiyor. Bundan iki sonuç çıkıyor. Birincisi, Leninci dirilişi çok daha örgütlü, çok daha disiplinli bir düzeye çıkartma zorunluluğudur. İkincisi, tabanda yıllardır izlenen oportünist tutuma karşı büyük bir birikim vardır ve tepkisini nasıl yorumlayacağını bilemeyen militanları aydınlatma görevi, hâlâ günün ana görevidir. Genel TKP tabanında tartışma yeni başlıyor. Kararlı ve enerjik bir ideolojik savaşım, şimdilik ne yapacağını bilemeyen, hatta oportünistlerin yanında saf tutmuş militanları devrime kazanacağız.

Kişilerle uğraşmayan bir ideolojik savaşım sonucunda yalnızca militan yoldaşlarımızı değil, çeşitli nedenlerle oportünizmin sözcüsü durumuna düşmüş kişileri bile kazanma olanağı vardır. Olur mu, olmaz mı, bu başka birşey. Biz, üstümüze düşeni yapmak zorundayız. Şunu iyi bilmek gerekir ki, bir komünist kolay yetişmiyor. Hatalarla, yanlışlarla, yenilgilerle, uzun yılların işidir bu.

1979 yılına dek TKP’de oportünizmin belirli bir iç dengesi vardı. Parti tarihinden beri iki görüntü ve bol edebiyatla, militanların az yetişkinliği üstünde oynanarak, belirli bir uyum sürdürülebiliyordu. Çeşitli ekonomik, toplumsal ve siyasal gelişmelerin

olgunlaştırılmasıyla ve Lenincilerin zorlamasıyla, parti içi savaşım 1979 yılında açığa çıktı. Parti içi savaşımın yığınlara götürülmesiyle birlikte, *TKP’deki oportünizmin iç dengesi bir daha düzelmek üzere bozuldu*. Benzetme yerindeyse TKP’de “oportünizmin genel bunalımı” başladı!

Bu olguyu gereğince değerlendirmemiz gerekir. Artık oportünizmin iç dengesi bozulmuştur. Ne yapsalar, ne yana dönseler, kendi bunalımlarını derinleştirmekten başka sonuç alamayacaklardır. Örnekleylelim.

Yıllardır örgütlerde Lenin okutmadılar. Leninciler bunu eleştirince büyük bir ikiyüzlülikle dönüp şimdi İGD’ye “Lenin okuyalım” diyorlar. Ne kadar güzel! İşaret olsa yol şaşmaz, bilgi olsa göz sapıtmaz demişler. Büyük bir iyiniyetle partilerini ve örgütlerini *İşçinin Sesi* denen “düşman” a karşı savunma psikolojisine girmiş militanlar önce Lenin’de işlerine gelmeyi görmeme, işlerine gelen bir iki cümleyi kağıtlara yazma yoluna gideceklerdir. Ama iş burada kalmayacak. Partimizdeki bunalım herkesi, Marksçı-Leninci klasikleri okuyup öğrenmeye itiyor. Niyet etmiş bir komünist için çok kısa zamanda edinilebilecek bir birikimle Lenin’in genel teorisine, Marksizmin devrimci ruhuna ulaştıkça, “düşman”ın kim olduğu çok iyi ortaya çıkacaktır. Oportünizmin bunalımı derinleşecektir.

İkinci bir örnek verelim. Leninciler açık ideolojik savaşa başlayınca, oportünistler önce görmezden geldiler. Sonra “yurt dışında(!) birkaç kişi” dediler. Sonra, “Ankara’da iki kişi”, sonra “Ankara’da bir grup”, sonra “Ankara’nın çoğunluğu ama yalnızca orada” dediler. Ardından öteki iller akmaya başlayınca anladılar ki *50 yıl sürdürdükleri* “ajan-polis” iğrençlikleriyle bu kez bir yere varamayacaklardır. Bu kez, çok utangaç biçimde de olsa ideolojik görünen yanıtlar başladı. Rahatsızlığı artırmaktan başka işe yaramayınca, Türkiye’deki bir oportünist yöneticinin deyimleriyle “ofansif ideolojik savaş” a başlama kararı aldılar. (Burada bile kuyrukçuluklarını gizleyemiyorlar, ‘ofansif(!) ideolojik savaş’. İdeolojik tartışma, hele hele savaş ‘ofansif’den başka nasıl olabilir ki?)

Bu kararla birlikte, bildiğimiz müthiş bir ideolojik saldırı başladı. Saldırı ne söz, haçlı seferi. Hepimiz çok korktuk. Tüm Leninciler fare deliklerine kaçtılar. İnanç dengeleri bozulmasını diye kulaklarını tıkadılar, gözlerini yumdular.

Ne yapacağız, ne edeceğiz derken bir de baktık *Partizan* klüğünün yöneticileri çıkan yazıları ve yazarları şiddetle eleştiriyorlar, H. Erdal’ı ad vererek eleştiriyorlar, onların güçlü olduğu İstanbul’da, Eskişehir’de ve bazı başka yerlerde açıktan disiplin ayaklar altına alınıyor(!) ve “İ. Bilen eleştirilmelidir” sözleri ortalıkta dolaşiyor.

O zaman anladık ki, oportünistlerin Lenincilerle ideolojik tartışmaya girişmeleri, onların bunalımını derinleştirecek ve onları sonunda çökretecek *ana halkadır*. Onlar bir oportünist yelpazeden bir adım öteye değillerdir. Çeşit çeşit küçük burjuva klik var. Tüm “cephe” adına çıkan ideolojik bir yazı, Lenincilerin ateşi altında, kendi farklılaşmalarını derinleştirmekten başka sonuç vermez.

Oportünizmin “yapay denge”si bir daha geri gelmemek üzere bozulmuştur. Yapılacak şey ideolojik savaşımı yükseltmek ve oportünistleri KONGRE toplamaya zorlamaktır.

Bazı yoldaşlar “biz kongre toplayalım” diyorlar. Bu görüş kesinlikle zararlıdır. Biz bölücü değiliz. Kongreye gideceğiz, orada hesaplaşacağız.

Kongreye çağırmasalarsa, düzmece bir kongre toplarlarsa vb. sorular (ki hepside büyük olasılık taşımaktadır) üstüne, yani ancak yaşayarak göreceğimiz gelişmeler üstüne bugünkü tutumumuz belirlenmez. Yapılacak şey, bugünün savaşım odakları çevresinde seferber olmak ve yarının getirebileceği olasılıklar için de önlemler almaktır.

Bugünün iki birbirinden ayrılmaz hedefi, oportünizmi militanlara ve yığınlara teşhir ve KONGRE’dir.

Bu iki hedef de ancak *örgütlü* bir savaşım ile gerçekleştirilebilir. Bal bal demekle ağız tatlanmaz, savaşımı daha da hızlandıralım.

Doğru fikirler, kağıt üstünde çok birşey değildir. İşçi taburları, yığınlar benimsedi mi, önüne geçilmez nesnel bir güç olur.

İşçinin Sesi'nin 6 Şubat tarihli 122. sayısından: (yer darlığı nedeniyle kısaltarak verebiliyoruz.)

Toplumsal gelişmeler v savaşılarımızın anlam

R. Yürükoğlu

Son günlerde iki soru, azımsanmayacak sayıda yoldaşımızın kafasını meşgul ediyor. Birinci soru: "Türkiye'de devrimci durum yükseliyor, yığınların hareketlenmesi artıyor. Biz ise işin başındayız. Devrimci durumun görevlerini yerine getirebilecek miyiz? Bunu yapabilece zamanımız var mı?" İkinci soru: "Herşeye rağmen kapitalizm hızla geliyor. Türkiye hızla emperyalistleşiyor. Bir iki yıl içinde burjuvazi bunalımı tersinden çözebilir. Bu süre içinde devrimi yapabilecek miyiz?"

Birinci soru, büyük bir toplumsal patlama kaçınılmazdır diyor. İkinci soru, bir-iki yıl içinde böyle bir patlama olmazsa, burjuvazi sorunu çözebilir diyor, birinci sorunun bıraktığı yerden akıl yürütmeyi sürdürüyor. Ama ikisi de aynı soruda birleşiyor: Yapabilecek miyiz? Zamanımız var mı?

İşte bizim katılmadığımız nokta burasıdır. "Zamanımız var mı?" sorusu, bizim soracağımız soru olmaz. Toplumsal gelişmeyle, kendi örgütsel ve siyasal gelişmemizle sözleşme mi imzalayacağız? "Zamanımız yok" dersek ne yapacağız? Evimize mi gideceğiz? Oportünistlerle mi uzlaşacağız? Yoksa güçlü gözükene ama içi kof "solcu" guruplardan biri gibi mi olacağız? Görüldüğü gibi, bu sorunun pratik bir anlamı yoktur.

Komünist hareket yeterince güçlenmeden bir toplumsal patlama gelirse komünistlerin ne yapacağı açıktır. Bu patlama erkendir, yenilecek diyerek sıcak odalarına kapanmak oportünistlerin işidir. Erken de olsa, yenilecek de olsa komünistler, işçinin, emekçinin elini bırakmayacaktır. Bire dek siperde olacaktır.

Türkiye'nin emperyalistleşme sürecini de bugünün ileri-kapitalist ülkelerinin geçmişiyle karıştırmayalım. Onlar emperyalistleşme yoluyla iç savaş, kapitalizmin yıkımını önlediler (daha doğrusu geciktirdiler) ama bu Türkiye için geçerli değildir. Dünya emperyalist sisteminin bugünkü gelişme aşamasında içinde bulunduğu kapitalist ilişkiler düzeyi açısından emperyalistleşmekte olan ülkeler sorunlarını bu yoldan çözemezler. Bu gerçeğe, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de* değinmiştik.

Bugün emperyalistleşmekte olan ülkelerin (geçiş kuşağı ülkelerinin) başında şu ülkeler yer alıyor: Tayvan, Güney Kore, Hong Kong, İspanya, Singapur, Meksika, Brezilya, Portekiz, Yunanistan, Arjantin, Türkiye, Hindistan, Pakistan.

Bu ülkelerin emperyalist ülkelerle olan ilişkilerine bakınca neler görüyoruz? En başta görüyoruz ki, bazı endüstri dallarında ağırlık, öncülük giderek geçiş kuşağı ülkelere geçiyor. Örneğin, tekstil, gemi yapımı ve çelik endüstrisi. Bu üç endüstri de Batı'nın tarihteki endüstrileşmesini sağlamış kilit endüstrilerdir. Şimdi, orta gelişmiş kapitalist ülkelerin endüstri devrimini sağlıyor. Ama bu gelişme, emperyalist ülkelerin rızası dışında olmuyor. Tersine ileri-kapitalist-emperyalist ülkeler son 10 yıldır

bu dallardaki yatırımlarını kısıyorlar ve tüm ekonominin ağırlığını elektronik endüstrisine kaydırıyorlar. Batıdaki endüstri devrimi sırasında kapitalizmi sırtında taşıyan üç endüstri dalı tekstil, gemi yapımı ve çelik olabilir. Bugün kapitalizmi dünya ölçüsünde sırtında taşıyan elektronik endüstrisidir. Bugün görevli olarak emek yoğun endüstriler geçiş kuşağına kayarken, teknoloji yoğun endüstriler sağlam biçimde emperyalist ülkelerin elindedir.

Bunun sonucunda geçiş kuşağı ülkelerinin emperyalizme bağımlılığı sürüyor. Dış ödemeler dengesi bu savı doğruluyor. Örneğin OECD ülkelerinin 9 geçiş kuşağı ülkesine yaptığı ihracattan elde ettiği net ticaret artışı 1970'de 9 milyar dolar iken, bu miktar 1978'de 15 milyar dolar olmuştur. Aynı ülkelerden yaptığı ithalat ise toplam ithalatın yüzde 5-10'unu aşmıyor.

Emperyalist ülkeler, geçiş kuşağına yaptığı ihracatla, onlardan yaptığı ithalatın neden olduğu işgücü kaybından daha fazla iş yaratıyorlar. Bu şekilde 1977 yılında Japonya 256 bin, İtalya 41 bin, Almanya 31 bin net işçi kullanımını fazlası kazanmıştır.

Türkiye işgal ettiği Kıbrıs'ın 1/3'ünü sömürgeleştiriyor. Bugün orada göstermelik bir hükümetin varlığına bakarak, "Türk kesimi"ne Türkiye'nin yarı sömürgesi diyebiliriz. Ama bu, büyük ölçüde uluslararası ortam nedeniyle. Yoksa, işgal bölgesinin ekonomisi Türkiye'ye sıkıca bağlanmıştır.

Yine Türkiye son yıllarda hızla dışarıya, islam ülkelerine açılıyor. İstahlar kabarmıştır. *Financial Times*'in 21 Ocak 1980 tarihli "Türkiye eki"nde Koç gurubunun verdiği ilan çok anlamlıdır. Koç'un ilanı şöyledir: "Son çeyrek yüzyılda Koç, gelişen bir ülkede endüstriyel sorunlarla başedebilme yolunda kendi tekniklerini geliştirmiştir. Aynı zamanda batı teknoloji ve know-how'ının katkısını da şükranla tanırız. Şimdi, bizim katkımızı yapmamızın zamanıdır. Kendi deneyimlerimize dayanarak, yeni gelişen ülkelerde ileri fakat uygun teknoloji uygulamanın özel sorunlarına sempati duyan bir anlayışla yanışım sunuyoruz. Sorunlarınızı anlayan bir ortağa gereksiniminiz varsa konuşmaya hazırız."

Görüyor musunuz Koç ne denli açık konuşuyor?

Ne var ki, bu gelişmeler sorunları çözmekten çok uzaktır. 15 Ağustos 1979 tarihli *İşçinin Sesi*'nin 101. sayısında "enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20'nin üstünde. Endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 3-5'e vardı." demıştik. Aradan 6 ay geçti. Bugün enflasyon %100, işsizlik %25, endüstri kapasitesi %45-50. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 6-8 oldu.

1978'de Türkiye'nin ithalatı 2,17 milyar dolar oldu. Oysa ihracatı 1,19 milyar dolarda kaldı.

Derin bir enerji bunalımı vardır.

Endüstri yatırımları giderek düşmektedir. ...

Finans-kapitalin önemli bir kurtuluş kapısı olarak gördüğü yabancı

sermaye de bir türlü gelmiyor. Örneğin 1975'te 154 milyon dolar olan yabancı sermaye yatırımları 1978'de 47 milyon dolara düştü. 1979'un ilk 7 ayında ise ancak 15,4 milyon dolar oldu. Şimdi, Demirel hükümeti dış borçları Türk lirasıyla ödemeyi, bu parayla da Türkiye şirketlerini satın almalarını ya da yatırım yapmalarını öneriyor. Bu yola gitsinler diye her kolaylığı sağlıyor. Ekonomik önlemler yanında, baskıcı, faşizan siyasi önlemler alıyor. Bir yanda ithalat vergisini %1'e düşürüp, her çeşit ithalatı serbest bırakırken, öte yanda devleti faşistleştiriyor, "disiplini" sağlamaya çalışıyor. Böylece finans-kapital ülkeyi soktuğu yıkımı, emperyalizme daha fazla bağlanarak çözmeyi amaçlıyor.

Emperyalist basın uzun bir süredir Türkiye için kaçakçılığın yasallaştırılmasını savunuyor. Emperyalist basının "paralel ekonomi" adını taktığı kaçakçılıktan Türkiye'ye yılda en az 4 milyar dolar giriyor. ...

Bu, yılda en az 4 milyar dolarlık kaçakçılık geliri, 1983 için öngörülen dış ödemeler dengesi açığını rahatça karşılıyor. Demirel'in son açıkladığı "önlemler", bu gerçekleri ve emperyalistlerin önerisini dikkate aldığını gösteriyor. İthalat vergisi %1! Özel işletmeler kendi petrollerini kendileri ithal edebilecekler! (Önceden de ithal ediyorlardı, tankerler Kumkapiya dayanıyordu ama kaçak olarak)

Ne var ki, "paralel ekonomi"yi "resmi ekonomi"ye dönüştürme çabaları kendi açmazını içinde taşıyor. Ne denli elverişli koşullar tanınırsa tanınsın, kaçakçılığı her yasallaştırma girişimi bu işlemlerin daralmasını da birlikte getirir. En iyimser olasılıkla olacak olan kaçakçılığın daralması (yani üstüne hesap yapılan gelirin daralması) ya da daha derinlere gizlenmesidir. Ayrıca her iki piyasa birden, dolaşan döviz miktarı, yine de yetersizdir. Sonra, kaçakçılıkla giren madde, bir üst düzeyde kendi gereksinimini de beraberinde getiriyor.

Siyasal terör son 5 yılda sürekli ve hızla artan bir eğri çizmektedir. ... Bunun adı da "tırmanan iç savaş"tır.

Türkiye bugün işte böyle bir durumdadır. Yanlış teorileri asıl çökertecek güç yaşamın kendisidir. Ve yaşam tüm oportünist basitlikleri yerle bir ediyor. Türkiye'de devrimci durum vardır. Ağırlaşıyor. İşçi hareketi yeniden militanlaşıyor. Öğrenci hareketi yayılıyor, işçi hareketinin desteğine koşuyor. Oportünistler Kahramanmaraş kırımının yıldönümünde İzmir'de yaptıkları gibi olayları pencereden izliyorlar. Devrim hareketinin başında militan proleter sosyalizmi yürümediğinden çeşitli "sol" eğilimler savaşıma yeni katılanların çoğunluğunu toparlıyor. Bu "sol" eğilimler, özünde küçük burjuva devrimciliği olduğundan kadrolaşmıyor da. Yeni gelen kadar gidene oluyor. Türkiye devrimci güçleri büyük bir dağınıklık içindedir. Sınanmış, denenmiş, geniş çevreler üstünde saygınlığı olan bir kurmay kadrosu yoktur. Gericiliğin en büyük üstünlüğü buradadır.

Böyle bir ortamda Lenincilerin durumu nedir?

Bazı yoldaşlar, madem TKP'de durum böyleydi, Yürükoğlu kavgayı açığa çıkarmadan önce Türkiye'de gizli örgütlenmeliydi diyorlar. Bu ilkesel, moral ve tarihsel açıdan doğru olmayan bir düşüncedir.

Bir kez, Leninciler komplocu, entrist değildir. Parti içinde kavgayı açığa çıkarmadan örgütlenmek klikçi-Bizansçı oportünistlerin işidir. Yıllardır çeşitli klikler bunu yapıyor.

İkincisi böyle bir davranış, komünist morali çığnemek olurdu. Böyle gebelik taşıyan kadrolar uzun maratonu bitiremez.

Üçüncüsü, bu düşünce tarihsel gelişmeler açısından da yanlıştır. Her gelişmenin bir mantığı vardır. Sanki böyle Leninci kadrolar vardı da biz işe koşmadık. Bugün Leninci saflarda olan yığınla yoldaş 6 ay önce böyle düşünmüyordu. Onları Leninizmin bayrağı altında toplayan açık savaşım olmuştur.

Bugün çok çeşitli zorluklarımız vardır. Çok çeşitli de söz mü, her alanda zorluklarımız vardır. Nicelik olarak, parasal açıdan, örgütlenme ve siyasal taktikleri her yerde aynı uygulama açısından oportünistlerden daha gerideyiz. Bürokratik disipline başkaldırarak açık tartışma içinde birleşmiş komünistler olarak, doğaldır ki disiplin anlayışımız ve uygulayışımızda eksiklikler vardır. Oportünizme aşırı nefret ve oportünistlerin uygulamalarından tikslenme bazı yoldaşlarımızı bazı doğruları da elinin tersiyle itmeye götürüyor. Siyasal polise karşı savunma düzeyimiz düşüktür. Genel olarak TKP'de konspirasyon komik bir ilkel-artizanlık düzeyindedir, bunu herkes biliyor. Ama burjuvazinin 5. kolu oportünistler için durum farklı. Leninciler için farklıdır. Ne dediğimizi Ankara, İzmir, Hatay, Gaziantep, Manisa, Aydın'daki yoldaşlar iyi anlayacaktır.

Tüm bu eksiklikler karşısında üç temel artımız vardır. Türkiye'nin ekonomik-toplumsal ortamı bizden yanadır. Şablonculuktan uzak, Türkiye gerçeklerini çözümlenebilir tutarlı bir Leninci ideolojimiz vardır. Üstümüze düşen görevleri yapmaya niyetimiz ve cesaretimiz vardır.

Görüşlerimize katılınsınlar, katılmasınlar, tüm devrimci hareketlerin bizi açık sözlü, sözünün eri güvenilir bir hareket olarak değerlendirmesinin nedeni bu özelliklerimizdir. Tüm güçlüklerin üstesinden geliriz, yeter ki dostta, düşmanda saygı uyandıran bir hareket olabilmemizi sağlayan bu özelliklerimizi gün güne daha da geliştirelim.

Komünistler, halkımıza sömürünün, kulluğun olmadığı bir dünyanın yolunu gösteriyorlar. Komünistler, Türkiye'de barışçıl yollardan bir devrimin olanağı olmadığını biliyorlar. Bugün dövüşmeyen, yarın da dövüşmeyecektir diyorlar. Komünistler var güçleriyle işçi sınıfını iktidara hazırlıyorlar. Gelişmeler ne yöne olursa olsun bu çabalar boşa gitmeyecektir. İşçimizin, köylümüzün kurtuluşu bu çabalar üstünde yükseliyor.

Onun için yoldaşlar, sorumuz "zamanımız var mı?" değil, "belirli bir zamana daha, daha, daha fazla çalışmayı nasıl sığdırabiliriz"dir.

Tarih bizden yanadır.